

[Aksel Larsen.]

stisk folkeparti. Mulighederne herfor er endda særdeles store, og mon ikke en sådan udgang af valget vil vælte de byggeklodser, man har arbejdet så sindrigt på at få opstillet?

Det folketing, der vil fremgå af valget den 22. september, får til umiddelbar opgave at bringe orden i Danmarks økonomiske hus, at sikre boligproblemet, at gennemføre den mere end påkrævede skattereform, at give landet de jordlove, der tiltrænges, og at løse andre indenrigspolitiske og handelspolitiske problemer, men det bliver også det folketing, der kommer til at afgøre Danmarks stillingtagen til fortsat medlemskab af NATO. Man førte vort land ind i denne stormagtsalliance imod folkets vilje og uden at ville spørge det. De partier, der var så ivrige efter at få folkeafstemning om jordlovene, hvor de kunne boltre sig i usaglig agitation, vil jo nok med rædsel i tanken sige nej til folkeafstemning om NATO, sådan som de gjorde det i 1949. Så må vælgerne imidlertid være klar over, at de ved deres afstemning på valgdagen kan bestemme — og bliver medbestemmende — om den afgørelse, det kommende folketing skal træffe. Derfor bør partierne forud for valget give vælgerne besked om deres stilling til NATO. Måske behøver vi ikke at være i tvivl, hvad angår venstres, de konservatives og de uafhængiges stilling — vel desværre heller ikke om, hvad socialdemokratiet, hvis toppen får lov at bestemme, vil gøre. Men hvad så med de radikale? De har på deres landsmøde kun sagt, at det vil være naturligt at tage Danmarks medlemskab af NATO op til vurdering i den periode, det kommende folketing arbejder. Det er endda vedtaget enstemmigt fra Bertel Dahlgaard til Svend Haugaard. Jeg tror også, man kunne få det ærede medlem hr. Erik Kragh og hele det konservative folkeparti til at stemme for, at folketinget skal vurdere NATO, men hvilken vurdering anlægger de radikale? Herom er de tavse. Jeg synes, de bør se at få mæle og mod, så de, inden vælgerne skal til valgstederne, kan give besked. Ellers ved man jo ikke, om deres vurdering er den samme som i 1949, da de stemte nej, eller senere, hvor de godkendte de forrykte stigninger i militærbudgetterne, anskaffelsen af de amerikanske

raketter, den nye militærordning og den tysk-danske fælleskommando.

Det folketing, der vil fremgå af valget den 22. september, får til umiddelbar opgave at bringe økonomisk orden i Danmarks hus og at skaffe os et forenklet og socialt retfærdigt skattesystem. Det får til opgave at løse boligproblemet, at bringe uddannelse og forskning på højde med, hvad der kræves, at give landet nye jordlove, at rense Øresund, at få påbegyndt brobygningerne og at løse andre større og mindre indenrigspolitiske og handelspolitiske problemer. Alt dette skal tages i betragtning ved valget mellem partier og valgkandidater, men det skal spørgsmålet om atomvåben til Danmark — ja eller nej — også. Det skal spørgsmålet om opretholdelse eller afskaffelse af det danske militærvæsen og om militærmilliårdernes anvendelse til hjælp for folkene i udviklingslandene og til gavn for den fredelige udbygning af Danmark også, og det skal stillingen til den atlantiske militæralliance også.

Af det kommende folketings sammensætning afhænger ikke alt, men meget. Vælgerne kan give det et nyt flertal, et arbejderflertal, og derpå skal dette flertal anvendes til at give Danmark en ny politik.

Iver Poulson: Den folketingssamling, der nu afsluttes, har naturligvis været stærkt præget både direkte og indirekte af det meget alvorlige mistillidsvotum, som regeringen fik ved folkeafstemningen om sine jordlove sidste sommer. Naturligvis måtte det få en lammende virkning på den regering, der troede, den kunne overrumple den danske befolkning og med et snuptag lægge grundstenen til den socialisering af samfundet, som er regeringens sande og endelige mål, at den så pludselig i sine bestræbelser løb panden mod en kompakt vælgerblok, der kort og godt sagde nej til regeringens planer om mere statsregereri og mere statsdirigering. Regeringen forsøgte og forsøger stadig væk at forklare befolkningen, at der sandelig ikke var tale om nogen socialisering. Nej, det var ud fra rent nationale motiver, regeringen ønskede at sikre dansk jord på danske hænder, som det så smukt hedder, men vælgerbefolkningen lod sig ikke narre eller vildlede. Et solidt vælgerflertal gennemskuede denne propaganda.